Laulan sulle laulun kauneimman, sen kaikista herkimmän ja samalla hiljaisimman. Kukaan ei uneeni pääse, se salaisuus viattomin. Vuosia odotin paluuta, vain elämää sen heikensi, turhaan toivoa mult vei. Uskoa siihen miten joskus heräisit todellisuuteen karuimpaan, kuin yöhön kirkkaimpaan. Siellä sut taas kohtaisin ja antaisit mulle hetkesi kauneimman. Sanoit miten tunsitkaan eläväsi, kun kukan sain sulta kauneimman. Se yö minut muutti ja odotin siitä hetkestä rakkautta aidointa. Ensimmäinen kukka mielessäni matkasin suoraan maailmalle. En tullutkaan takaisin, oli sieluni palasina. Odotit muuta, se sut pettymään sai, et uskonut enää paluutani. Seurasin sua kuinka rakastuit, miten hetkesi heidän kaikkien kanssa jaoit. En vaatinut mitään, oli ihminen minusta kadonnut. Olento josta ei muuta jäljellä, kuin toivo onnellisuudesta jonka voisit vielä saavuttaa. Sitten minä palasin, näkyi taivas taas päällä maan. Et mua koskaan odottanut, oli se elämäni karuin hetki todellisuuden. Nyt sieluni taas ehjä, suren suruni pois sinusta, se minut kokonaiseksi tekee. Laulan sulle laulun kauneimman, sen kaikista herkimmän ja samalla hiljaisimman. Katosi yhteinen muisto yöhön pimeimpään vuosien päähän, se sinne jäädä saa. Kaunein kukka mielessäni… kaunein kukka mielessäni. Sen aika kuihtumaan sai…